

blev slaaet Begplaster paa Munden; af dem, der skulle tale, og at Fingrene snøredes sammen paa dem, der skulle skrive, thi da kan Ingen skrive undtagen disse Enkelte, som have figet bag en Dør. Naar hin Fremmede, efter at have hørt dette, havde spurgt: Hvad er det Overordentlige, hvoraf denne Mand er i Besiddelse, hvorved han kan fresse Danmark fra den Afgrund, det er saa nærved, og høve det op af den tilbagesunkne Tilstand, hvori det befindes sig, vilde jeg først gjøre den Bemærkning, at det ærede Medlem staar paa det Standpunkt, hvorpaa saa Mange have staaet i Aarhundreder og Aartusinder, og hvorfra den foregaaende Tid stiller sig i et ganske andet Lys end den nærværende. De se kun det Glimrende og det Prægtige i Fortiden; men de uhyre Feil og Mangler, der flæbe ved den som ved alle uenkelige Gjæringer og Tilstande, glemme de aldeles. Det ærede Medlem var i hele sin Tankegang slet ikke forskjellig fra dem, der i Tidernes Mørke fablede om en Guldalder, da Alt var saa fortrinligt, da der kun herskede Moralitet og Dyd, og om en derpaa følgende Sølvalder, da det gik saa nogenlunde ordentligt til, men hvorpaa der skulde være fulgt en Kobberalder, og endelig den forfærdelige, skrækelige Jernalder, som vi nu skulde sidde midt i. De Herrer, som tale saaledes, vise derved, at de aldeles ikke kjende Noget til Menneffeslægten's Historie, at de aldrig have bekymret sig om at lære den at kjende, eller ogsaa at de ere ude af Stand til at forstaa den; thi vist og sandt er det, at Menneffeslægten ikke gaar saaledes tilbage, og at vort Land heller ikke gjør det. Den ærede Taler nævnte ikke den Tid, da der skulde have været en saadan Guldalder i Danmark, fordi man havde sit eget Nationale og Oldnordiske, men dersom han vilde nævne den Tid, kunde der være Tale om, hvorvidt det var Umagen værd at paavise ham, hvor lidt Begreb han har om, hvorledes den Tid i Virkeligheden saa ud. Der var dengang en umaadelig Raahed. Ganske vist gik Folkene ikke gennem Tydskland, som den ærede Rigsdagsmand apostroferede i Formiddags, under et andet Medlems Foredrag. Nei, de seilede; men hvorfor seilede de? For at plyndre, røve

og myrde. Andet bestilte de ikke, hvor de kom hen. De samlede Guld, men det var ikke Landens Guld; det var veritabelt Guld, som de røvede og stjal i andre Lande. Det var den Rettskaffenhed, de havde. Det er sandt, men det kjender det ærede Medlem ikke; han maa begynde at lære det. Hvad var da det store Middel, som skulde bringe den gamle Guldalder tilbage? Man skulde endog smide sig ned i Grusdyngerne, hvorved man forøvrigt maatte blive noget tilsmudsket, for at røde Guldet ud af dem, men det staar for mig tvivlsomt, om man endda vilde faa noget. Det store Middel var, at man skulde indføre Studiet — som iøvrigt allerede finder Sted til en vis Grad, og i et bestandig stigende Maal — af Noget, der ganske vist har mange fortræffelige Sider, men som vistnok omfatter omtrent den mindste Samling af Skrifter, man paa nogen Maade kan kalde Litteratur, og som er af det mindst betydende Indhold af de Skrifter, man kan falde paa at kalde en Litteratur. Det er Sagaerne og Lovene, sige de Herrer, men en foregaaende æret Taler har allerede gjort opmærksom paa, hvorledes det forholder sig dermed. Det betydligste Bærf af de historiske Sagaer er som bekendt Snorre Sturlesøns Bearbejdelse af forhenværende historiske Kilder, hvilken han har udført paa en overmaade smagfuld og god Maade; men den er en saa ensidig Historie, som nogen kan være, og navnlig saa ensidig imod de Danske, som vel nogen Historie nogeninde er skreven, selv i Tydskland. Det er kun en Forherligelse af, hvad der er sket i Norge, navnlig under Ynglingslægten, og en Forhaanelse af de Danske. Versene ere fulde af Haan imod de Danske, og fulde af Glæde over, at Ravnene aade deres Eg, hvor deilig de dræbte de Danske og plyndrede deres Skibe. Det er Sandhed, og den, der taler anderledes, kjender ikke Noget dertil. Dernæst er der en aldeles løgnagtig Fortælling om Danmark, som hedder Rnyllingsesaga, og som den kritiske Historie forlængst har fordømt fra Først til Sidst. Det er Bidragene til Danmarks Historie. De maa nemlig lægge Mærke til, mine Herrer, at denne Litteratur var i sin Spire i det 12te Aarhundrede, men egentlig blev